

Mt 26,17-29 Salvátor 25.2.18

17 Prvního dne o svátcích nekvašených chlebů přišli učedníci za Ježíšem a řekli: "Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?" 18 On je poslal do města k jistému člověku, aby mu řekli: "Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko, u tebe budu jíst se svými učedníky velikonočního beránka." 19 Učedníci učinili, jak jim Ježíš nařídil, a připravili velikonočního beránka. 20 Navečer usedl s Dvanácti ke stolu, 21 a když jedli, řekl jim: "Amen, pravím vám, že jeden z vás mne zradí." 22 Velice je to zarmoutilo a začali se ho jeden po druhém ptát: "Snad to nejsem já, Pane?" 23 On odpověděl: "Kdo se mnou omočil ruku v míse, ten mě zradí. 24 Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno; ale běda tomu, který Syna člověka zrazuje. Pro toho by bylo lépe, kdyby se byl vůbec nenarodil!" 25 Na to řekl Jidáš, který ho zrazoval: "Jsem to snad já, Mistře?" Řekl mu: "Ty sám jsi to řekl." 26 Když jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal, lámal a dával učedníkům se slovy: "Vezměte, jezte, toto jest mé tělo." 27 Pak vzal i kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: "Pijte z něho všichni. 28 Neboť toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů. 29 Pravím vám, že již nebudu pít z tohoto plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu s vámi pít kalich nový v království svého Otce."

Amen, pravím vám, že jeden z vás mne zradí. Takhle oslovuje Ježíš učedníky u stolu. Skoro bychom mohli říci, takhle nás dnes u svého příběhu vítá. Co to pro nás znamená? Jaká je teď naše role? Co máme dělat, jak reagovat? **Máme sedět - poslouchat - a přijímat, co nám Ježíš dává.**

Hlásit se moc aktivně o slovo, tím bychom mohli způsobit trapas. Když dojde na lámání chleba, a ty sám **nejsi** v roli toho, kdo dává všanc vlastní kůži, nezačíněj mluvit zbytečně brzo, dřív, než doopravdy zjistíš, oč tady vlastně jde. V takové chvíli se i dobře míněná slova stávají hlavně trapným svědectvím, že ti nedošlo, oč tu běží.

Proto máme **sedět - poslouchat - a přijímat, co nám Ježíš dává.**

Ono to totiž patří k tomuto hodu, u nějž Ježíšova slova zazněla – k hodu veliké noci. Hodu záchrany, spásy, vysvobození z otroctví. Tu noc děti Izraele **sedí, poslouchají**, co pro ně vykonal Hospodin, a **přijímají** dobrodiní tohoto zvláštního činu, této záchrany.

Sami si ani neškrtli. Nemuseli. Stačí, že u stolu pozvedají pohár na znamení darované záchrany, a sdílejí se u hostiny, která jim dary spásy připomíná a zpřítomňuje.

Co uslyšíme, když budeme sedět a poslouchat?

"Amen, pravím vám, že jeden z vás mne – vydá." Z Ježíšových slov je jasné, že on sám přijímá úděl toho, kterého zrazují, tedy vydávají a předávají si až k smrti na kříži.

Ale on ten úděl nejen přijímá. On mu také **dává obsah**. Aktivně a s autoritou Mistra Božího království a pravého služebníka Boží věci. Ano, Jidáš ho vydal - zradil velekněžím, ti ho vydají, předají Pilátovi... a tak dál, až na kříž. Jak beránek, vydávaný na smrt... Takhle se smluvili, takhle mu to nachystali, takhle to Jidáš svou zradou pomohl nastartovat. Ale poslouvejte, naléhá evangelista, jak se k tomu staví sám Ježíš: Když se ho učedníci ptají, kde chceš, abychom připravili Hod beránka?, Ježíš odpoví: *Najdete jednoho takového a vyřídíte mu: "Mistr říká: Můj čas je blízko, u tebe vykonám hod beránka."*

Přišel můj čas, nechává ohlásit Ježíš. A to neznámá jen, že se trpně poddává tomu, co přichází, to také znamená, že k tomu přistupuje jako k jedinečné příležitosti! Přišel čas, abych konal. A první čin vykonám při hodu beránka. Přišel čas jednat, jednat na znamení, že venku za dveřmi, v té noční tmě, se nedějí jen jidášské intriky, ale že za dveřmi je spása Hospodinova. Takhle s Ježíšovým příběhem sestupujeme k nejhlubším tajemstvím víry. **Je a bude to jeho zápas. Ale my** nasloucháme jeho příběhu, a sedáme k jeho velikonočního stolu, a začínáme věřit, je to náš mistr. A v JEHO zápase jde i o NÁŠ úděl. A naši budoucnost.

I když se může zdát, že hlavní slovo mají jakési temné síly, které v zákulisí tahají za provázky, i když láska a pravda začíná po lidsku viděno prohrávat na celé čáře,

- přece z toho příběhu neslyšíme, že by Ježíš rezignoval. Nesvolává své učedníky, aby jim poradil: nejlepší bude starat se o sebe, nebo ještě tak o rodinu, foukat si na dušičlověku, nehasit co tě nepálí, zachraňovat na prvním místě vlastní kůži. Dává jiné příkázání - vyříd'te, že nastal můj čas a že tenhle čas, kdy mají navrch nepřátelé všeho, s čím přicházím, já беру jako příležitost. Jako chvíli kdy mám a chci osvědčit: Boží záchrana, kterou jsem celý život vyřizoval, je opravdu blízko.

Večer zasedli ke stolu.

Ke stolu, kde se 4x pozvedá kalich a děkuje se Bohu Izraele za jeho jedinečný čin záchrany: *Požehnan buď ten, který se mne zastal. Zvednu kalich spásy a budu vzývat Hospodinovo jméno.* Ježíš toto stolování ovšem začíná tím hluboce

znepokojivým přivítáním:

"*Amen, pravím vám, že jeden z vás mne vydá*" - a když se nad mísou s omáčkou z hořkých bylin, připomínající trpkost a hořkost života v otroctví, rozvine debata, který z učedníků by to mohl být, utne ji Ježíš slovy: *Syn zajisté člověka jde, jakož psáno o něm, ale běda člověku tomu, skrze něhož Syn člověka zrazen bude.*

Opět upoutává pozornost posluchačů na sebe. Připomíná, co **je psáno**, příběhy pronásledovaných a zrazovaných svědků z Mojžíše a proroků, a potvrzuje: Rozhodně můj předvelikonoční děj nerezíruje lidská nenávisť, spikleneckví ani zrada. Příběh utrpení syna člověka patří do jiných souřadnic. Ježíšovu bezmoc a vydanost si máme zakreslit do jiného půdorysu, do **příběhů trpících spravedlivých**. Jsou to příběhy těch, kdo na sebe vzali zničující důsledky lidské zatvrzelosti a neochoty naslouchat Běmu hlasu. A jsou to příběhy, na jejichž konci svítí světlo záchrany - vysvobození - obnovy života.

Ovšem, Ježíšovo rozhodnutí k věrnosti Bohu až do konce nesnímá odpovědnost z těch, kdo mu se zlým úmyslem pomáhají na kříž. Proto zároveň říká: *Běda člověku tomu, skrze něhož Syn člověka vydán, zrazen bude.* Zrada zůstává zradou. Jeví-li Ježíšův příběh rysy bezmoci a vydanosti, rozhodně to neplatí o tom, který ho vydává. Jeho donašečství, to není důsledek vyššího řízení, hry osudu- či poměrů, s nimiž člověk nic nenadělá. Jidáš není politováníhodná ani tragická figurka, s níž si hrají jakési vyšší síly. Jidáš **ví, co dělá**, a **Ježíš ví co říká**, když z jeho úst zní jednoznačné NE k takovému lidskému jednání.

Ale to už se ten, který jde jakož psáno o něm, ujímá iniciativy - a stává se teď už docela zřejmě **hostitelem u stolu vysvobození**. **Amen, pravím vám, že jeden z vás mne vy-dá**, uvítal Ježíš učedníky, aby nakonec plnými hrstmi **roz-dával**. Děkuje za chléb, naporcuje ten svůj pro všechny přítomné, a rozdává. A pak pozdvihne svůj kalich, aby ho podal a jeho obsah rozdál - učedníkům: **Takhle mi na vás záleží**, dosvědčuje obojí Ježíšovo rozdávání. Takhle mi záleží na těch, kdo přijali moje pozvání, vydali se za mnou, a přišli k mému stolu.

Proto jsme dnes měli především sedět a poslouchat, abychom se stali těmi, kteří smějí přijímat, co Ježíš dává. Ten vydávaný na smrt je tu pro nás jako ten, který rozdává požehnaný

Boží chléb. Chléb, který dodával síly na cestu pouští - chléb, který ujišťoval nejste na cestu víry sami - a země zaslíbená se vám nevzdaluje jak fata morgana.

Jen ochutnejte, jak chutná věrnost Boha, jemuž Ježíš říká Otče.

A když ho rozdává, dodá, **to je mé tělo**. Protože moje tělo je tu k tomu, aby se rozdalo, - a jako moji učedníci jste mým tělem, abyste se dál o to **mé** sdíleli, a z mého rozdávali. Třebas těm, co zrovna přišli, sedli si, zaposlouchali se, a příští neděli mají přijímat. A tenhle kalich, kalich Ježíšův (ještě o něm uslyšíme), to je kalich spásy. Ten, který ho drží, ví, že Bůh je Bohem záchrany, vysvobození a obnovy života. Sám to svým příběhem dosvědčuje, a z tohoto svého kalicha dává napít ostatním. A proto z něj chodíte **pít** - na znamení odpuštění. Právě teď je totiž jasné: Ten vydávaný dal celý svůj život, aby na té spáse, na odpuštění a záchraně měli podíl mnozí. Hlavně ti, s kterými se dosud u tohoto hostování nepočítalo.

Když od těch dob jeho učedníci přicházejí ke stolu s chlebem a vínem, přicházejí na svědectví, že nezapomněli. Že tu jsou, že tu jsme, jako ti kdo chtějí poslouchat a přijímat, co nám Ježíš dává. A také jsme tu jako ti, kdo se smějí a mají **těšit**. Když se Ježíš stal hostitelem u tohoto stolu, obdaroval jako ten, kdo je zrazen, a vydán smrti. Ale **hostil jako ten, který věří**, ten Bůh, jehož věci jsem se dal do služby, ještě neřekl poslední slovo. Ono se ještě ukáže, že ani intriky mocných, ani zrada nejbližších, ani selhání přátel, ani strach, ani neschopnost učedníků postavit se za Boží věc, ba ani utrpení, beznadějí ani smrt nedokážou nás odloučit od Boží lásky. Nezapomeňte na to. A vždycky, když se zaposloucháte do mého příběhu a necháte se hostit u tohoto stolu a vezmete do ruky můj kalich, připomeňte si: Budu jej s vámi pít nový, na oslavu vítězství království toho Otce, jehož blízkost jsem vám dosvědčoval. Amen.

Pořad bohoslužeb

Píseň 327,1

Milí přátelé, vítejte u dalšího z příběhů Kristova předvelikonočního utrpení. Takhle nás do něj uvádí žalmista:

In: Uvěřil jsem, proto mluvím; byl jsem velmi pokořený. Ukvapeně jsem si říkal: Každý člověk je lhář. Jak se mám odvděčit Hospodinu, že se mne tolikrát zastal? Zvednu kalich spásy a budu vzývat Hospodinovo jméno. Amen (Ž 116,10-13)

Píseň 111

Modlitba

Jsmo tu jako společenství učedníků Pane, jako společenství těch, kterým platí tvá záchrana, a kteréš poslal svědčit o tvé záchraně v tomto světě. Vždycky jsi tu chtěl mít své lidi. Vyznáváme, že si tohle svědectví často držíme mezi sebou a pro sebe. Ty tu chceš mít své svědky, a my zas chceme, aby nám nic zbytečně nekomplikovalo život. O to víc žasneme, že s námi počítáš. Že se nenecháš odradit lidskou nestálostí a chatrností. A že nám dáváš poslouchat příběh evangelia a že nás usazuješ kolem stolu Ježíše. Žasneme nad tvou vytrvalostí a vynalézavostí. A prosíme, ať se nám stane požehnáním. Amen

1. čtení Mt 26,17-29

Píseň 252,1-5

kázání Mt 26,20-21

Píseň 627

Ohlášení

Přímluvy

Ve jménu JKa předložme Otci i tyto prosby.

Připojte se k prosbám společným zpěvem,

Kyrie eleison!

Překvapuješ svou blízkostí, Pane. Dáváš se nám jako zdroj naděje, jako síla proti beznaději, jako možnost povstat i zprostřed nevíry, ustrašenosti a rezignace. Ve jménu této tvé blízkosti ti předkládáme i své prosby. *Kyrie eleison!*

- ujímej se lidí hladových a nuzných, všech, pro které starost o chléb vezdejší představuje otázku života nebo smrti.

- ujímej se lidí sytých, všech, kdo otupěli a kdo se přestali ptát, komu za svůj dostatek děkovat a s kým ho sdílet. *Kyrie eleison!*

- prosíme za ty, které postihlo poslední bombardování v Sýrii. Modlíme se za ty, kdo uprostřed takových tragédií s nasazením vlastního života a bezpečí pomáhají. *Kyrie eleison!*

- ujímej se všech, kterým v radostném a vděčném pohledu na život brání nápor zlých okolností a náhod, špatné zkušenosti s druhými lidmi nebo vlastní zahořklost. Prosíme za církve a její představitele. Dávej moudrost a odvahu

dosvědčovat sílu tvého milosrdenství i tam, kde se to přičií zájmům vlivných a mocných. *Kyrie eleison!*

Ať tento tvůj svět přestává být místem nelidskosti i nevděku, a stává se místem obnovené lidskosti, úžasu, radosti a chval. Pro JKa, který s tebou a DS kraluje navěky, *Kyrie eleison!*

Otče náš...

Poslání Ef 4,31-5,2

Požehnání (Mt 28,20b)

Hle, já jsem s vámi, po všechny dny až do skonání tohoto věku! Amen

Píseň 327,3